

VAN SAULUS TOT PAULUS.

XI. Paulus terug te Tarsen.

Wonderlijk en onbegrijpelijk lijken ons eerst die jaren van afzondering in Arabië, en daarna in Tarsen. Wij zouden zeggen: Paulus is een jonge man in de kracht van zijn leven, het veld der wereld is wit om te oogsten. Het is van het hoogste belang, dat hij onmiddellijk begint.

Maar God doet soms wachten, jaren lang, als wij zouden meenen, dat er groote haast is.

En in dien wonderlijken wachttijd werkt God óók een werk, al zien wij, met onze gebrekkige oogen, niet, dat er iets gebeurt.

En niet op onzen tijd, maar op Gods tijd, komt het sein, om de hand aan de ploeg te slaan.

Terwijl Paulus in Tarsen toeft en toeft, is in Antiochië, door de prediking der vluchtelingen na Stephanus' dood, een bloeiende gemeente ontstaan van bekeerde uitlandsche of Grieksche Joden. De Jeruzalemsche Hebreuwsche broeders hadden er den Griekschen Jood Barnabas heengezonden, die er met grooten zegen arbeidt, maar weldra ontwaart, dat de taak hem te zwaar dreigt te worden. En hij ziet uit naar een man, die een gedeelte van zijn taak kan overnemen.

En welke betere hulp zou hij zich kunnen wenschen dan Paulus van Tarsen? Hij gaat hem halen, legt hem den nood der gemeente en de heerlijkheid van het werk voor. Ten tweeden male gelooft Barnabas in Paulus, en leidt hem tot de gemeente des Heeren. In volmaakte eendracht arbeiden zij samen een jaar lang in de prachtige wereldstad Antiochië, evenals Damascus een heerlijke, rijke, maar door en door verdorven stad — zooals alle groote steden uit dien tijd.

Zooals Rome de eerste stad was van Europa, en Alexandrië de eerste stad van Afrika, zoo was Antiochië de eerste van Azië. „De koningin van het Oosten" werd zij genoemd.

We weten, dat de vroolijke, spotlustige Antiochiërs voor 't eerst den scheldnaam „Christenen" gebruikten. Evenals het scheldwoord „Geuzen" door de gescholdenen als eenaam aanvaard.

De Joden scholden: „Nazaréners," waarin nog naklinkt de minachting van het „*Kan uit Nazareth iets goeds komen?*" Zij zouden nooit den naam Christenen, naar Christus, het Grieksche woord voor Messias, Gezalfde, bedacht hebben. Want dat juist erkenden zij niet, dat Jezus de Messias, de Christus was!

Een vreeselijke hongersnood, die de gemeente in Jeruzalem aan den rand van den ondergang dreigt te brengen, is oorzaak, dat Paulus, ditmaal met Barnabas, door de gemeente naar Jeruzalem wordt gezonden. Zij dragen met zich de giften en gaven der buitenlandsche broederen voor de Gemeente in Jeruzalem.

Als Paulus' leven hem één ding geleerd heeft, is het wel dit, dat hij hier op aarde geen blijvende stad had. Rusteloos heeft hij heen en weer moeten trekken. Een vaste woonplaats, een huis, dat hij 't zijne kon noemen, heeft hij nooit gekend. Als hij, op 't einde zijns levens, eindelijk tot rust komt, is het in de gevangenis van Rome.

Hoe zal hij in de eerste jaren van zijn bekeering reikhalzend hebben uitgezien naar de bijzondere openbaring, om eindelijk zijn levenswerk te kunnen beginnen! Zijn hart was brandende in hem, maar zijn Heere in de hemelen leert hem wachten. Paulus was om zoo te zeggen „gemobiliseerd," maar het speciale bevel om uit te trekken toeft nog in Gods hand.

H. S. S. K.

GEDACHTEN.

Naast de groote kunst van *doen*, is er nog één grootere: de kunst van *laten*.

Tijd is geld, maar al gaat ge al uw geld, ge kondt er geen uur tijd voor koopen.

MANE-AVOND.

Daar ginds, waar donk'fe boomengroepen staan,
Wijst grijze toren, eeuwenlang gespaard,
Ons, als met reuzenvinger, van deez' aard
Naar boven, waar Gods hemellichten staan.

Een late vogel ijlt klapwiekend voort
Naar gindsche verre donkre boomengroep;
Met rauwen kreet beantwoordt hij 't geroep
Van 't wijffe, dat van verre wordt gehoord.

Star glanzend hangt in 't zwartblauw zwerk de maan,
Spreidt koud bleek zilverschijnsel over d' aard,
En witte wolken gaan in wilde vaart
Door 't blanke licht, voortzeilend langs heur baan.

In 't diepe blauw blinkt flonkerend een ster,
En nog een, en, hoe langer dat ik staar,
Hoe grooter aantal lichten zie ik daar,
Hel tint'lend in het al maar wijkend ver.

Ik word door 't vredig hemellicht bekoord:
Hef, mijne ziel, als u het duister dreigt,
En 't leven om en in u pijnlijk zwijgt,
Uw oog naar 't Licht, dat uitstraalt van het Woord.

H. W. AALDERS.

